

dels utvivlsomt som forhenværende Minister, dels som Borgerrepræsentant og dels som Rigsdagsmand — har haft rig Leilighed til at behandle denne Sag, har i sit Foredrag idag fremsat de væsentligste af de Indvendinger, som tale imod at indføre den, og naar vi ikke kunne lade os overbevise af de Grunde, som ere fremsatte af det ærede Medlem, saa tænker jeg, at vi med det Samme kunne komme over de Indvendinger, som reises fra dem, som ikke ville have Formuen med. Jeg nævner ikke den ringeste Tvivl om, hvad det ærede Medlem bemærkede, at i de alvorlige forbedrende Arbejder, der ere foretagne for at faae dette Lovforslag frem, har man nyde drøftet dette Spørgsmaal, men jeg er tilbøjelig til at tro, at man har drøftet det for meget fra den Side — det gjælder ikke det ærede Medlem, men jeg nævner denne Frygt med Hensyn til Flere af dem, som have taget Del i Overveielser — der ønskes, at de Formuende skulle slippe fri for de forøgede Skatter, og ikke fra den Side, som ønsker igjennem en retfærdigere Beskatning at lette de Uformuende. Altsaa Sagen kan være taget meget alvorlig under Behandling, men dog være taget mere ensidig, end ønskeligt var, og vi maa derfor ogsaa se Sagen noget fra den anden Side. Jeg er dog tilbøielig til at tro, at Formue- og Leiligheds-Beskatning indeholder baade Formue, Indtægt og Leilighed, idet „Leilighed“ mere end „Formue“ netop betegner Indtægten, og at vi, dersom vi kunne fastsætte noget nyere Bestemmelser for denne Stats Anvendelse, ikke blot i Landkommunerne, men ogsaa i Kjøbenhavn, egentlig derved fik det, vi ønskede, nemlig Formue-, Indtægt- og Leilighedsbeskatning. Det er utvivlsomt, at vi maa give det ærede sagkyndige Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) fuldstændig Ret i, at der er store Vanskeligheder ved Indførelsen af et nyt Princip; men de Vanskeligheder blev man for en stor Del fri for, dersom vi turde vente, at de Rige vilde stille sig paa vor Side og med god Villie arbejde for Gjennemførelsen af det nye Princip; naar de, der have de større Formuer, ville stille sig hos os og arbejde med os paa at finde den heldigste Maade at komme ind paa en passende Formueskat, saa tror jeg ikke, at Vanskelighederne vilde blive saa faarlige. Der er i og for sig Vanskeligheder ved en ny Reform, men de blive ganske vist større og stærkere, naar indflydelsesrige Kræfter ere imod Reformen, hvilket er Tilfældet her. Der er gjentagne Gange nævnt, at en af disse Vanskeligheder bestaar i, at Formuen vil flygte; men det kan ikke nytte noget at flygte til en anden Kommune, da den ogsaa der vil beskattes; det vil i alt Fald saa meget mindre kunne hjælpe, naar vi faae gjennemført — hvad jeg haaber — denne Lov som Regel ogsaa for Indførelse af Statskatter; saa vil det blive endnu mindre Fordeel for Formuen at flygte fra en Kommune ind i en anden.

Men skulle vi tænke os, at den vilde flygte ud af Landet eller paa lignende Maade skulle sig — hvad ogsaa er sagt — saa forekommer mig deri at ligge en Fornærmelse imod de Formuende; „Fornærmelse“ er vel et stærkt Udtryk, og dog er det vel neppe for stærkt, naar man siger, at dersom man søger at ramme de Formuende, saa vilde de enten skule den, eller forlade Fædrelandet for at undgaa at statte efter Loven, da er denne Paastand en Underkjendelse af disse Mænds Fædrelandsfæd og deres Stilling som ærlige og redelige Borgere. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, at jeg i den Henseende uilkaarlig finder mig kaldet til at gjøre Indsigelse mod denne Paastand, som forresten er fremkommen fra flere Sider. Jeg har aldrig, naar jeg f. Ex. har hævdet den almindelige Valgrets Princip, paaastaet, at de Formuende havde de gode Egenstaber i mindre Grad end de Uformuende, men man har tværtimod fra den modsatte Side altid hævdet, at de Formuende havde den i større Grad end de Andre. Her fortæller man os, at det ikke er Tilfældet, men at det virkelige Forhold er, at, dersom de Formuende skulde rammes i et passende og lempeligt Forhold, saa hitte de paa Kunst og Løbe deres Bet. Denne Betragtning stemmer ikke med den, som det forekommer mig kommer frem i det borgerlige, offentlige og kommunale Liv og tilbøielig ogsaa i det politiske Liv, og som er bygget paa, at Besidderen af Formue ogsaa er i Besiddelse af alle gode Egenstaber i højere Grad end Andre. Skulde denne Betragtning være rigtig, eller maa vi i alt Fald hævde, at min Betragtning er rigtig, at de ere ligesaa gode som Andre, saa maa vi ogsaa staa paa, at Formuen vil være med, naar det gjælder om Beskatning. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) nævnte Misvært og Hagelstade, og at det var ubilligt at ramme Formuen, der lider deraf; men denne Skade rammer ikke en enkelt Gaard, det kan ske med Hagelstade, skjøndt sjelden, f. Ex. paa en enkelt Egn; Ulykken rammer derimod et helt Sogn, og naar nu Kommuneskatterne alligevel skulle ud — til Fattigvæsenet og til Skolevæsenet skulle de ud, til Bevæsenet kan man muligens lempe sig derefter til næste Aar — hvorfra skulle vi saa tage Pengene til Kommunens Udgifter? Naar Misvæerten og Hagelstaden rammer Alle, og Kommunens Udgifter dog skulle dækkes, er det da ikke naturligt, at den Mand, der har lidt Hagelstade, men som har mere Formue, kommer til at svare Mere i Skat end den Mand, som har lidt Hagelstade, men som har mindre Formue? So, det er. Gaa vi dernæst til Kjøbstæderne, saa er Lovforslaget jo saa viselig indrettet, at det tager Skat af personlig Indtægt. Den rigeste Skatteyder i en Kjøbstad kan f. Ex. drive en stor Kornhandel, men naar han spekulerer feil og i et Aar Intet har forjænt, saa kan han sige: Jeg kan betvise